

Theocr. 5,124-150

ΚΟΜΑΤΑΣ

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὸ δέ, Κρᾶθι,
οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι. 125

ΛΑΚΩΝ

ῥείτω χά Συβαρίτις ἐμὶν μέλι, καὶ τὸ πότορθρον
ἀ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾶ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟ. ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἴγες ἔδοντι,
καὶ σχῖνον πατέοντι καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑ. ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἀ μελίτεια 130
φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισθὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟ. οὐκ ἔραμ' Ἀλκίπας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλησε
τῶν ὄτων καθελοῖς', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑ. ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὄκ' αὐτῷ
τὰν σύριγγ' ὄρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλησεν. 135

ΚΟ. οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὸ δ', ὧ τάλαν, ἐσσι φιλεχθῆς.

ΜΟΡΣΩΝ

παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δέ, Κομάτα,
δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ θύσας
ταῖς Νύμφαις Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 140

ΚΟ. πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο, πᾶσα τραγίσκων
νῦν ἀγέλα· κήγων γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ

καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἦδη
ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὑμῖν ἀλεῦμαι.

αἴγες ἐμαί, θαρσεῖτε, κερουχίδες· αὔριον ὑμμε 145
πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθι λίμνας.

οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς

τᾶν αἰγῶν, φλασσῶ τυ, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι

ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὃ δ' αὖ πάλιν. ἀλλὰ γενοίμαν,

αἰ μὴ τυ φλάσσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 150

Macho 2

Κακός τις, ὡς ἔοικε, κιθαρωδὸς σφόδρα,
† μέλλων οἰκοδομεῖν τὴν οἰκίαν †, φίλον
αὐτοῦ λίθους ἤτησεν † ἀποίσω δ' ἐγὼ
αὐτῶν πολὺ πλείους, φησὶν, ἐκ τῆς δείξεως.

Macho 9

Ἵπερβολῆ λέγουσι τὸν Φιλόξενον
τῶν διθυράμβων τὸν ποιητὴν γεγονέναι
ὀψοφάγον. εἶτα πουλύποδα πηχῶν δυεῖν
ἐν ταῖς Συρακούσαις ποτ' αὐτὸν ἀγοράσαι
καὶ σκευάσαντα καταφαγεῖν ὅλον σχεδόν 5
πλὴν τῆς κεφαλῆς, ἀλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας
κακῶς ἔχειν σφόδρ'· εἶτα δ' ἰατροῦ τινος

πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος ὃς φαύλως πάνυ
ὀρῶν φερόμενον αὐτὸν εἶπεν· “εἴ τί σοι
ἀνοικονόμητόν ἐστι διατίθου ταχύ, 10
Φιλόξεν’, ἀποθανῆ γὰρ ὥρας ἐβδόμης.
κάκεινος εἶπε· “τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι,
ιατρέ”, φησί, “καὶ δεδιώκηται πάλαι.
τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω
ἠνδρωμένους καὶ πάντας ἐστεφανωμένους, 15
οὓς ἀνατίθημι ταῖς ἐμαυτοῦ συντρόφοις
Μούσαις. Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον ἐπιτρόπους –
ταῦθ’ αἰ διαθήκαι διασαφοῦσιν, ἀλλ’ ἐπεὶ
ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἔῃ,
οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, 20
καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος ἧς κλύειν χρεῶν,
ἴν’ ἔχων ἀποτρέχω πάντα τὰμαυτοῦ κάτω
τοῦ πολυπόδός μοι τὸ κατάλοιπον ἀπόδοτε”.